

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Bc. M. B.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. P. B., advokátom so sídlom v B., proti odporcovi **L. F.**, bývajúcemu v B., zastúpenému L., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., **o zvýšenie výživného**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17 C 121/2014, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. júna 2015 sp. zn. 15 Co 294/2015, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. júna 2015 sp. zn. 15 Co 294/2015 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 13. januára 2015 č.k. 17 C 121/2014-122 zmenil výrok o výživnom rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo 14. decembra 2003 č.k. 31 P 163/2002-137 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. augusta 2003 sp. zn. 13 CoP 42/2003 tak, že zvýšil výživné platené odporcom na navrhovateľa zo sumy 33,20 € na sumu 150 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci počnúc 9. aprílom 2014. Zročné výživné vo výške 1 129,07 € povolil odporcovi zaplatiť v splátkach po 30 € spolu s bežným výživným až do zaplatenia. Vo zvyšku návrh zamietol. Vychádzal z toho, že od posledného určenia výživného došlo k podstatným zmenám na strane navrhovateľa (dosiahol plnoletosť, je vysokoškolský študent) a tiež odporcu (zanikla jeho iná vyživovacia povinnosť); na strane navrhovateľovej matky nedošlo k výraznej zmene pomerov. Odporca nevyvíja dostatočné úsilie, aby si našiel zamestnanie. Návrhu, aby výživné bolo určené vo výške 280 €, súd prvého stupňa v celom rozsahu nevyhoviel jednak preto, lebo nie je v možnostiach odporcu platiť výživné v celej požadovanej výške, jednak preto, lebo navrhovateľove štúdium má byť ukončené v júni 2015. Súd za primerané pomerom

účastníkom, potrebám navrhovateľa a možnostiam odporcu považoval výživné vo výške 150 €, preto návrh vo zvyšku (nad túto sumu) zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 24. júna 2015 sp. zn. 15 Co 294/2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v napadnutom výroku o povinnosti platiť zvýšené výživné, o zmene predchádzajúceho rozhodnutia a tiež o trovách konania. Prvostupňové rozhodnutie zmenil vo výroku o zameškanom výživnom. Na odôvodnenie potvrdzujúceho výroku poukázal na relevantné skutkové zistenia umožňujúce prvostupňovému súdu náležite posúdiť opodstatnenosť návrhu na zvýšenie výživného, ako aj na ich správne právne posúdenie zodpovedajúce ustanoveniam zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „zákon o rodine“). Jeho rozhodnutie má náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a je dostatočne odôvodnené. K námietke odporcu, že nie je schopný prispievať na výživu navrhovateľa v určenej sume, odvolací súd poukázal na to, že odporca skončil pracovný pomer u svojho zamestnávateľa v Českej republike (kde dosahoval príjem 16 112 Kč) dohodou bez uvedenia dôvodu. Z hľadiska plnenia svojej vyživovacej povinnosti voči navrhovateľovi konal teda nezodpovedne. Za dobu od posledného určenia výživného (pred 12 rokmi) prispieval pritom na výživu navrhovateľa iba sumou 33,20 €, ktorá je blízka hranici minimálneho výživného. V ďalšej časti rozhodnutia odvolací súd vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k zmene prvostupňového rozhodnutia o zameškanom výživnom. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 142 ods. 1 a § 151 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol odporca dovolaním s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Napadnutému rozsudku vytkol, že nie je dostatočne odôvodnený. Odvolací súd nedal odpoveď na všetky odvolacie argumenty odporcu. Súdy svoje skutkové zistenia nepodriadili pod adekvátne právne normy, v dôsledku čoho v ich rozhodnutiach absentuje akékoľvek právne posúdenie veci. Súd prvého stupňa poukázal na § 75 ods. 1 zákona o rodine, zjavne ho ale neaplikoval. Na rozdiel od neho odvolací súd toto ustanovenie použil, avšak bez postupu v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. Otázku skončenia pracovného pomeru odporcu v Českej republike súd prvého stupňa nezahrnul do rámca svojich právnych úvah vyjadrených v rozhodnutí, preto sa ňou v odvolaní svojou argumentáciou ani v tomto smere nebránil. Odvolací súd ale na skončenie pracovného pomeru v Českej republike prihliadol a tejto okolnosti priznal právny význam. V dôsledku toho došlo

v neprospech odporcu k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania. Popri tom súdy oboch stupňov prehliadli výdavky odporcu spojené s jeho pobytom v Českej republike. K odňatiu možnosti odporcu konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) došlo aj tým, že odvolací súd ho neupovedomil o vyhlásení rozsudku elektronicky doručeným oznámením, o ktoré riadne požiadal (§ 214 ods. 3 O.s.p.). Z týchto dôvodov žiadal rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

1. Dovolanie odporcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Podľa § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

Dovoláním odporcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, proti ktorému dovolania v zmysle § 238 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

2. Odporca v dovolaní namieta, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké

možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

3. Pokiaľ odporca namieta, že nebol správny postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá to procesnú vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); sama tzv. iná vada ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (vid' § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (vid' tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Treba dodať, že ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza k tzv. inej (v § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

4. K dovolateľom tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tiež v dôsledku toho, že – ako uvádza – napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., je nekonkrétne, nedostatočne odôvodnené a nepresvedčivé, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou najvyššieho súdu (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie za procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto judikátu. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, resp. 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takého nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, III. ÚS 1/2015).

Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. V uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 ústavný súd zotrval „na závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok

riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015.

Dovolací súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania žalobkyne.

5. Odporca namietanú procesnú vadu vyvodzuje aj z toho, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia spomenul § 75 ods. 1 zákona o rodine, toto ustanovenie ale neaplikoval; odvolací súd ho aplikoval, avšak nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 213 ods. 32 O.s.p. ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Dovolací súd konštatuje, že odkaz na § 75 ods. 1 O.s.p. je obsahovou súčasťou odôvodnenia tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu. Zo spisu vyplýva, že súdy oboch stupňov mali na zreteli toto ustanovenie a zásady, ktorými sa riadi určovanie výživného.

Vzhľadom na to, že odvolací súd použil to ustanovenie, ktoré bolo „pri doterajšom rozhodovaní veci“ použité aj súdom prvého stupňa, neprichádzal do úvahy postup podľa § 213 ods. 2 O.s.p.

Z materiálneho hľadiska súvisí predmetná argumentácia odporcu skôr s námietkou, že súdy pri rozhodovaní o zvýšení výživného ustanovenie § 75 ods. 1 zákona o rodine nesprávne aplikovali alebo interpretovali, prípadne sa ním (dôsledne) neriadili. Ide teda podľa všetkého o námietku, že napadnuté rozhodnutie spočíva na neúplných skutkových zisteniach (k tomu vid' vyššie 3.) alebo na nesprávnych právnych záveroch, resp. na nesprávnom právnom posúdení veci (k tomu vid' ďalej).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

6. Odporca namieta aj to, že prvostupňový súd nezahrnul do rámca svojich právnych úvah otázku (príčin a dôsledkov) skončenia jeho pracovného pomeru v Českej republike, preto svoju odvolaciu argumentáciu týmto smerom ani neorientoval; odvolací súd ale na túto skutkovú okolnosť prihliadol a priznal jej právny význam. Odporca tvrdí, že tým bola porušená zásada dvojinstančnosti konania.

K tejto námietke dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s výrokom prvostupňového rozsudku o zvýšení výživného a na jeho odôvodnenie v plnom rozsahu odkázal (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Pokiaľ nad rámec úvah súdu prvého stupňa, ktoré považoval za vecne správne a postačujúce pre záver o opodstatnenosti zvýšenia výživného, poukázal aj na ďalšiu okolnosť, neporušil zásadu dvojinstančnosti konania.

Odvolací súd tým, že nad rámec prvostupňového rozhodnutia doplnil dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru o opodstatnenosti zvýšenia výživného na navrhovateľa, neodňal odporcovi možnosť pred súdom konať. Aj judikatúra (R 56/2012) dospela k záveru, že ak sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je prekvapivé a takýto postup odvolacieho súdu neodníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

7. Dovolateľ napokon namieta, že odvolací súd nepostupoval podľa § 214 ods. 3 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4 O.s.p.), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p.

O tom, ako prebiehalo konanie, môže dovolací súd usudzovať iba z obsahu spisu.

V danom prípade právny zástupca odporcu osobitným podaním z 26. februára 2015 (č.l. 131 spisu) požiadal o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami (e-mailom) na ním uvedenú elektronickú adresu (§ 45 ods. 4 O.s.p.). V spise sa ale nenachádza záznam, ktorý by nasvedčoval tomu, že odvolací súd túto žiadosť vzal na zreteľ a v dôsledku toho postupoval podľa § 214 ods. 3 O.s.p. Odvolací súd síce oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. (č.l. 143 spisu), avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku – ako tomu nasvedčuje obsah spisu – neupovedomil právneho zástupcu odporcu elektronickými prostriedkami tak, ako o to požiadal.

Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach (viď napríklad sp. zn. 3 Cdo 179/2010, 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s § 214 ods. 3 O.s.p. o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 O.s.p. požiadal o také doručovanie písomností (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 227/2013 a 7 Cdo 192/2013).

Vyššie uvedené právne závery zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. V nadväznosti na to konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nerešpektoval § 214 ods. 3 O.s.p., bola odporcovi odňatá možnosť pred súdom konať.

8. Procesná vada konania uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania. Zároveň je okolnosťou, so zreteľom na ktorú musí dovolací

súd napadnuté rozhodnutie vždy bez ďalšieho zrušiť. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd vecnou správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva rozhodnutie odvolacieho súdu.

Z dôvodu uvedeného pod 7. zrušil dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. októbra 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková